



ע"פ 2829/23 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 2829/23

לפני:

כבוד השופט ח' כבוב

המבקש:

פלוני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בנצרת (כב' השופט ג' אזולאי) בתפ"ע 8266-04-20
מיום 27.02.2023

תאריך הישיבה:

כ"ב בניסן התשפ"ג (13.4.2023)

בשם המבקש:

עו"ד ארז מושקוביץ

בשם המשיבה:

עו"ד עילית מידן

החלטה

בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כבוד השופט ג' אזולאי) בתפ"ע 8266-04-20
מיום 20.06.2022 ומיום 27.02.2023.

1. המבקש הורשע בביצוע עבירה של מעשה מגונה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 348(ב), בנסיבות סעיפים
345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. על-פי עובדות כתב האישום, בבוקר יום שבת 07.10.2017, שהה א', קטין בן 13 (להלן: הקטין), ב"בית
עמוד 1



הכנסת הגדול" שברחוב המייסדים בכפר תבור יחד עם אביו. בסמוך לשעה 09:30, יצא הקטין מבית הכנסת יחד עם חבר והשניים נעמדו ברחבה שמחוץ לבית הכנסת. בעוד השניים מדברים, פנה אליהם המבקש ופתח עמם בשיחה. כעבור זמן קצר, עזב חברו של הקטין את המקום והמבקש והקטין נותרו ביחידות. המבקש נגע מעל שפתיו של הקטין ושאל אותו האם גדל לו כבר שפם; בהמשך לכך, הביט המבקש לכיוון איבר מינו של הקטין, שאל אותו האם צומח לו שיער "שם" ואז הושיט את ידו ונגע בקצות אצבעותיו באיבר מינו של הקטין, מעל מכנסיו.

3. ביום 26.06.2022, הורשע המבקש, לאחר ניהול הליך הוכחות, בעבירה כמפורט לעיל. בית משפט קמא מצא את עדות הקטין, ואת עדות אביו, מהימנות; ואילו התרשם לרעה מעדות המבקש אשר עשה על בית המשפט רושם בלתי אמין.

4. ביום 27.02.2023, גזר בית המשפט המחוזי את דינו של המבקש והשית עליו את העונשים הבאים: 20 חודשי מאסר בפועל; מאסר על תנאי של 10 חודשים למשך 3 שנים; תשלום פיצוי בסך של 6,000 ש"ח לקטין.

5. ביום 09.04.2023, הגיש המבקש ערעור על פסק הדין ועמו הבקשה שלפניי לעיכוב ביצועו עונשו. בבקשה, טוען המבקש כי סיכויי ערעורו גבוהים; כי הוא אינו מסכן את בטחון הציבור; כי אין חשש מהימלטותו מאימת הדין – כפי שניתן ללמוד מכך שלאורך כל ההליך לא היה מצוי במעצר והתייצב לדיונים בעניינו; וכי דחיית הבקשה עשויה לאיין את הערעור שהגיש.

6. בדיון שנערך לפניי ביום 13.04.2023, שב בא-כוח המבקש על עיקר הטענות שפורטו בכתב הבקשה וכן הדגיש את העובדה שמדובר באב לחמישה ילדים, המגיע מרקע נורמטיבי, ואשר אין לחובתו הרשעות קודמו; שהמעשה לא מצוי ברף הגבוה; כי מדובר בערעור על הכרעת הדין ולחלופין על גזר הדין; וכן – כי המערער התייצב לכל הדיונים; עוד הוטעם – כי טענת השיהוי שהועלתה על-ידי המערער בהליך קמא לא זכתה כלל להתייחסות לצד טענתו לתיקון בחוק.

בא-ת-כוח המשיבה, מנגד, התנגדה לבקשה, בצינה את הכלל לפיו עם גזירת העונש על הנאשם להחל בריצוי עונשו; שאינה סבורה שיש בדחיית הבקשה כדי ליתר את הערעור; שמדובר בעונש ראוי בנסיבות העניין, בין היתר, נוכח הטראומה עליה הלין המתלונן בהליך קמא.

דיון והכרעה

7. אכן, צודקת בא-כוח המשיבה בטענתה כי עיכוב ביצוע עונש מאסר הינו בגדר החריג לכלל בדבר ריצוי העונש בסמוך ככל הניתן למועד מתן גזר הדין. כך נקבע בשורה ארוכה של החלטות בבית משפט זה (ראו למשל: ע"פ 870/23 סעד נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (08.02.2023)). בבואו של בית המשפט להכריע בבקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר, עליו לתת דעתו לכלל הנסיבות והנתונים הרלבנטיים בעניינו של המבקש, וביניהם לחומרת העבירה שביצע ונסיבות ביצועה; סיכויי הערעור; עברו הפלילי; נסיבותיו האישיות; התנהלותו במהלך ההליכים שהתנהלו נגדו; ולשאלה האם הערעור תוקף את הכרעת הדין או גזר הדין (ע"פ 901/23 בנימין נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (09.02.2023)).

8. לאחר בחינת טענות הצדדים, ולא בלי התלבטות, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להתקבל.

9. מבלי להידרש לסיכויי הערעור, ניתן לומר שעל פניו פסק דינו של בית המשפט קמא מנומק ומפורט, וכן כולל התייחסות לטענות שהועלו על-ידי בא-כוח המבקש. זאת, אף שבא-כוח המבקש טען בפניי שבית משפט קמא התעלם מן השיהוי הניכר בהגשת כתב האישום (שהרי מדובר בעבירה שבוצעה בשנת 2017 בעוד שכתב האישום הוגש כנגד המבקש רק בשנת 2020) – כך שהדעת נותנת שמדובר בפרק זמן ניכר, לבטח פרק זמן שיש להביאו בחשבון כשיקול במסגרת הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר.



10. עוד ראיתי להפנות לסעיף 12 לגזר דינו של בית משפט קמא, שם ציין בית המשפט כי מדובר בעבירה שאינה נמצאת ברף הגבוה של עבירות המין, הוסיף וציין שמדובר במעשה בודד, מהיר, אשר כלל מגע חטוף באזור איבר מינו של קטין מעל הבגדים, ללא הפעלת כוח. זאת ועוד, בית משפט קמא ציין בגזר דינו שמדובר בנאשם כבן 46, נשוי ואב לילדים קטינים, עובד לפרנסתו; בעל עבר פלילי נקי והתייצב לכל דיוני בית משפט קמא; וכי אשתו משרתת כקצינה בשירות קבע בצה"ל. עוד יצוין, כי חרף העובדה שעונש המאסר שהוטל על המבקש אינו לתקופה קצרה מאוד, הדעת נותנת שאם לא איעתר לבקשה המבקש עלול למצוא את עצמו מרצה חלק ניכר מעונש המאסר, או אף את כולו, יוכרע ערעורו.

11. בתום הדיון, התברר שחרף העובדה שבית משפט קמא עיכב את ריצוי עונש המאסר לצורך הגשת ערעור, הרי לא נקבעו תנאי שחרור או תנאים שיגבילו את המבקש לאחר שנגזר דינו. על-כן, משהפניתי את תשומת לב באי-כוח הצדדים לכך, באת-כוח המשיבה עתרה להטלת צו עיכוב יציאה מהארץ, בעוד שבא-כוח המבקש לא התנגד למתן צו שכזה. על-כן, ניתן בזאת צו עיכוב יציאה מהארץ, עד למתן פסק דין בערעור.

12. בנסיבות אלה, מצאתי כאמור להיעתר לבקשה ואני מורה על עיכוב ביצוע עונש המאסר שהוטל על המבקש בתפ"ע 8266-04-20 על-ידי בית משפט מחוזי נצרת, וזאת עד להכרעה בערעור שהוגש על-ידו.

ניתנה היום, כ"ב בניסן התשפ"ג (13.4.2023).

ש ו פ ט